פרשת תולדות
גליון מס' 61

בני תורה בנתיבות ובארץ הקודש

	כניסת שבת	מוצאי שבת	ר"ת
ירושלים	16:06	17:18	17:57
תל אביב	16:22	17:20	17:57
נתיבות	16:24	17:21	17:57
טבריה	16:10	17:18	17:57

הזמנים לפי לוח שנה של ישיבת ברכת ה' חורן משבריה

כיצד גדולי ישראל נכנסים למערת המכפלה?! סקנה נפשות בחברון... האם אנחנו לא מתגדרים באומתנו?! ראה עמ' 2 ועמ' 4

הר הבית והמקדש

בעידוד ת"ח וגדולי הדור

הר הבית והמקדש בפרשה

הר' אליהו ה' הי"ז

"ויגש וישק לו וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'" (תולדות כז, כז)

הרבה נדרש על הריח שהריח יצחק אבינו ע"ה באותה שעה, אבל הכל סובב סביב הריח של בית המקדש, אם זה מבחינת המקום שהוא שער גן עדן העליון, אם מבחינת ריח הקרבנות והקטורת, ואם מבחינת המעשים הטובים של עם ישראל שנעשו וייעשו שם שהרושם שלהם קיים לעד, וכן הובא במדרש אגדה (עה"פ כאן) "ראה ריח בני כריח שדה". ראה בית המקדש בנוי וחרב ובנוי: **ריח** בני - בנוי. כדכתיב 'את קרבני לחמי לאשי **ריח** ניחוחי' (במד' כח ב): כריח **שדה**. חרב, שנאמר 'ציון **שדה** תחרש' (ירמי' כו יח): אשר **ברכו** ה'. בנוי, שנאמר 'כי שם צוה ה' את **הברכה**' (תהלים קלג ג): ע"כ.

מי שמתבונן יותר במדרש רואה רובד נוסף, מלבד המשמעות שיצחק אבינו זכה שהתגלה לו את העתיד להיות, הוא זכה גם להבחין שבכל זמן ועת בבית המקדש יש ריח קודש שאינו פג, גם בבניינו וגם בחורבנו, גם כשהוא בנוי וגם כשהוא 'שדה', כי ה' ברך את המקום שבו בחר להשכיו את שכינתו בעתיד, ואת זה יצחק אבינו כשנעקד שם כבר זכה לראות וכן כשבא 'לשוח בשדה' שהוא גם כן בהר הבית ולכן ידע מהו הריח שנכנס עם יעקב אבינו, וכך מבואר בזוהר הקדוש (פ' בא דף לט:) תא חזי "וירח את ריח בגדיו, כריח שדה אשר ברכו יי", וכי מניין הוה ידע יצחק ריח שדה אשר ברכו יי'? אלא, **תרין מלין אינון, וכלא הוא חד!** (שני דברים הם והכל הוא אחד) דכתיב, (בראשית כד סג) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. וכי לא היה לו בית או מקום אחר להתפלל? אלא וכו', ודבר אחר, **ריח שראה בהר המוריה. ולמה נקרא מוריה. על שם המר הטוב דהוה תמן** (שהיה שם). ויצחק שראה את הריח היה לפני בית המקדש וכבר המקום היה מעלה ריחות קדושים ללמד על מעלתו.

וכך תרגם התרגום ירושלמי (עה"פ כאן), "כריח קטורת בוסמין טבין דעתידין למקרבא בטור בית מוקדשא **דברך יתיה חי וקים**": (כריח קטורת סמים טובים שעתידים להקריב בהר בית המקדש שברך אותו [הקב"ה שהוא] חי וקיים). ומלשונו מובן שהמקום עצמו מבורך, ועם ישראל שעושים שם את עבודת הקרבנות מגדילים את קדושתו וזכותם גדל ומשפיע יותר.

ואלמלא הזכות של בית המקדש ח"ו עשיו היה מקבל את הברכות, אך כיוון שזרעו של יעקב הוא עתיד לעבוד בבית המקדש ולשמח את השכינה לכן ה' סיבב שכל הברכות יגיעו ליעקב אבינו, וכן פירש בעל הטורים וז"ל: "כריח" ב' (פעמים), "כריח שדה". "כריח לבנון" (שה"ש ד, יא). בזכות ריח ניחוח העולה מן לבנון, פירוש: **בית המקדש עמד לו**: עכ"ל.

ועוד ריח נוסף הריח יצחק הובא במדרש (ילקוט שמעוני קטו, יב) דבר אחר וירח את ריח בגדיו, ריח בוגדיו (שזכו לשוב בתשובה שלימה), כגון יוסף משיתא ויקום איש צרורות. יוסף משיתא, בשעה שבקשו שונאים לכנס **להר הבית** אמרו יכנס מהם ובהם תחלה, אמרין ליה עול ומה דאת מפיק דידך הוא, (אמרו לו כנס ומה שאתה מוציא שלך), נכנס והוציא מנורה של זהב, אמרו ליה אין דרכו של הדיוט להשתמש בו, אלא עול זמן תניינות (כנס פעם שניה) ומה דאת מפיק דידך הוא, ולא קבל עליו, נתנו לו מכס שלש שנים ולא קבל עליו, אמר לא די שהכעסתי לאלהי פעם אחת אכעיסנו פעם שניה, ומה עשו לו נתנוהו בחמור של חרשים והיו מנסרים בו והיה צוח ווי דאכעסתי לבוראי. ע"כ. ושאלו כל המפרשים, מפני מה בפעם הראשונה לא היה איכפת לו להיכנס ולהכעיס לבוראו ובפעם השנייה היה מוכן למסור נפש ולא להיכנס שוב? אלא, שע"י שנכנס פעם אחת בהיכלו של מלך וזכה להרגיש לתוך נשמתו מקדושתו יתברך, מיד זוכה להדבק בה' עד כדי מסירות נפש. וכך זוכה כל אחד המגיע למקום זה, "ואף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי" (סנהדרין צד.), ז"א שנשמתו של האדם רואה מה שאינו יכול לראות בגוף גשמי, והיא משפיעה עליו, א"כ ודאי שאנחנו צריכים שכלל ישראל יבואו וירגישו מקדושתו יתברך ובכך יזכו לשוב אל ה'.

ובזוהר (פרשת פיקודי דף רלה ע"א) "גדול כבודו בישועתך הוד והדר תשוה עליו: כי תשיתהו ברכות לעד תחדהו בשמחה את פניך" (תהילים כא, ה) 'גדול כבודו' בגין דאיהו גדול דכתיב (תהילים קמ"ז, ה') "גדול אדוננו ורב כח", ודאי אקרי גדול, ורזא דא (בראשית א', ז') "ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים" גדולים הוו ודאי, ועם כל דא איהו אקרי גדול כמה דאתמר גדול אדוננו ורב כח, וקודשא בריך הוא לא אקרי גדול אלא בהאי דכתיב (תהילים מ"ח, ב) "גדול יי' ומהלל מאד בעיר אלוהינו הר קדשו" **במה איהו גדול? בעיר אלוהינו הר קדשו!**

(תהילים כ"א ז') 'כי תשיתהו ברכות לעד', כי תשיתהו ברכות בגין **דהאי איהו ברכתא דכל עלמא וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקי, ודא איהו ברכה**, ורזא דא (בראשית יב) והיה ברכה, **דהא הכא שריאן כל ברכאן דלעילא ומהכא נפקי לכל עלמא ועל דא אקרי ברכה.** ע"כ.

מהזוהר למדים יסוד גדול, אין הקב"ה נקרא גדול אלא בהר הקודש! ומהמשך הפסוק יסוד נוסף שהברכות חלות בשלימות רק על מי שמתחבר עם הקדושה שבבית המקדש! ששם בפסוק מדובר על המלך המשיח ואמר שה' נותן עליו ברכות מהיכן שבו ה' נקרא גדול, וזה סוד 'והיה ברכה' שנאמר באברהם אבינו, שנתברך בברכה הזו לפי שהתחבר עם הקדושה העליונה הזו בבית המקדש, וכן ביצחק ויעקב ע"ה, **וכך כל מי שיזכה לבוא להר הקודש יתברך בברכות העליונות האלו אשרי חלקו.**

עיצוב: א.ס.ף
a0583229745@gmail.com

סיפורים ומאמרים
הר' עובדיה י'. מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

האם הר הבית הוא מקום מסוכן, ולכן אסור לעלות להר הבית???

במשך עשרות שנים, מאז שובם של היהודים לחברון וללב ליבה של ארץ הקודש, הפכה מערת המכפלה למוקד של חיכוך גדול, המקום ידע שפיכות דמים נוראה, פיגועי ירי קשים, מהומות דמים, למרות העובדה שההגעה למערת המכפלה מלווה באופן תמידי במתיחות ביטחונית עצומה, באיומים מוחשיים, בהתנגשויות עם אוכלוסייה פלסטינית עוינת ובחשש יומיומי מפיגועים – הציבור הגדול עדיין מעודד את העלייה אליה, פוקד אותה בהמוניו בשבתות, בחגים, ובאירועים, ואינו רואה בהתרסה המדוברת מול האוכלוסייה המקומית סיבה להימנעות, ההפך הוא הנכון: הפקידה במערה נתפסת כחובה היסטורית, מוסרית ורוחנית שאין לסגת ממנה מפני הפחד.

אולם, כאשר המבט מופנה אל עבר הר הבית – מקום המקדש, ליבו של העם היהודי, מאז ומעולם – מתגלה מחזה שונה בתכלית, כל עלייה של יהודי להר הבית, כל תפילה חשאית או אפילו עצירה קצרה להרהר במקום המקדש, מלווות מיד במקהלה אדירה של גינויים, **לא רק השמאל שכל מעשיו הם רק פוליטים כפי שעיננו רואות בימים אלו, שהם בעצמם הכריזו בקול גדול שכל הבטחותיהם שלפני הבחירות הם מיד פג תוקף, והכל למען כיסא כבודם, אלא לעיתים קרובות פוליטיקאים מהימין, ואפילו חלק מגדולי רבותינו החרדים,** הטענה המרכזית החוזרת על עצמה שוב ושוב היא כי "העלייה להר הבית מסוכנת", כי "זהו מעשה מתסיס", כי "זה מבעיר את המזרח התיכון", הפער הזה זועק לשמים, מדוע תפילה במערת המכפלה – אתר נפיץ לא פחות, שדם רב נשפך בסביבתו, ושתושביו הפלסטינים רואים בו את אחד הסמלים הכבושים והרגישים ביותר – נחשבת לדבר חשוב וקדוש, **בעוד שעליה להר הבית, מקום קדוש פי כמה וכמה על פי ההלכה, מקום שבו אבותינו אברהם יצחק ויעקב התפללו בעצמם, מקום שבו יש קיום מצוות עשה דאו' אף בימים שלנו עכשיו, מדוע דווקא זה מסוכן ומיותר??? האם דם יהודי בחברון אדום פחות מדם יהודי בירושלים? האם "התססת הערבים" בחברון היא בסדר?**

הסתירה זועקת לשמים: כיצד ייתכן שאותם אנשים בדיוק, אותם פוליטיקאים, ואותם פרשנים שמעודדים בעוז את העלייה לחברון – למרות הפיגועים, למרות הדם שנשפך שם, ולמרות העוינות המוחלטת של תושבי העיר הפלסטינים – מזדעזעים פתאום עד עמקי נשמתם כשמדובר בהר הבית, ותולים את האשמה בטרור ביהודים המבקשים לעלות למקום המקדש?

הר הבית הוא מקום שכינה, שער השמים, מקום בו היו בתי המקדשות שלנו, מקום שבו מותר להיכנס לטמאי מתים, אך צריך סה"כ טבילה במקווה טהרה (כיום רוב הציבור אכן מקפיד על כללים הלכתיים מחמירים מאוד, טבילה ועלייה רק באזורים המותרים על פי הפוסקים המפורסמים), אבל מערת המכפלה, על אף קדושתה העצומה כמקום קבורתם של האבות והאמהות, אינה נחשבת מבחינה הלכתית כבית המקדש עצמו, **ואין מצוה בשום מקום בתורה להיות שם או לעשות שם.**

מבחינה תורנית טהורה, אם קיימת חובה עקרונית לתפוס חזקה, לבקר, ולשמור על המקומות הקדושים לנו, קל וחומר שקדושת הר הבית מחייבת נוכחות יהודית של יראי שמים ובני תורה הרבה יותר מכל מקום אחר בארץ, והנה למרות זאת, דווקא סביב הר הבית נוצרה סטיגמה הלכתית-ציבורית שמבקשת להרחיק את העם מהמקום, תוך שימוש בנימוקי ביטחון ופחד (יהיו אנשים שינסו לתלות זאת בפסקי הלכה של כמה פוסקי דורנו, אבל כבר הארכנו בספר 'אגרות עובדיה – המקדש בהר ציון' שכיום כולי עלמא מודים שחובה קדושה לעלות הר הבית לפי כל הפוסקים ובראשם מרן עט"ר הגר"ע יוסף זצוק"ל ע"ש).

התשובה טמונה בתודעה שלנו, מערת המכפלה הפכה לאורך השנים לעובדה בשטח ש"התרגלנו אליה" (אף על פי שגם עליה נאבקו קשות), בעוד שהר הבית נתפס בתודעה הציבורית החילונית כמקום מיותר בשביל להכנס אליו, גישה זו אינה מבוססת על שיקולים ביטחוניים טהורים, אלא על פחד מפני תגובת דעת הקהל שלהם, ומפני פחד שהיהדות תלך ותתחזק והיא תחייב אותם, ומפני שנאה ליהדות ורצון להלחם בכל דבר שבקדושה. אבל האמת שההיפך הוא הנכון, מי שמכריז בראש כל חוצות שהעולים להר הבית מביאים סכנות הוא זה שמייצר סכנות, הוא זה שנותן לערבים פתרונות לספיקות שיש להם מה לעשות, הוא זה שקורא ואומר להם "יהודים נכנסו לשטח שלכם לכן צאו לעשות פיגועים", וכל מי שנותן פתח לזה הוא פותח בפניהם שיטה לנסות לפגוע בכל הארץ, ולא פלא שח"כ ערביים מכריזים בריש גלי "ירושלים הכבושה צריכה לחזור אלינו", כל זה מגיע רק בגלל מי שלא מאמין למה הקב"ה הביא אותנו לארץ הקודש, לא כדי שנהיה במרדף לחיינו, לא כדי שנהיה רדופים ע"י אותם שונאי התורה והמצוות, אלא כדי שנשוב להר קודשו לקיים מצוותיו, וכמו שכבר אמר לנו המלך דוד בתהילים "קולי אל ה' אקרא ויעניני מהר קדשו סלה" ואם נברח מקיום מצוותיו מה הפלא שאויבי ישראל מתחזקים נגדנו?

הלא זה ברכתו של אבינו יצחק בפרשתנו, "והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צווארך" שאם בני יעקב מתרשלים בקיום המצוות אז... אלו לא אמירות סרק חלילה, אלא אלו דבריו הקדושים של יצחק אבינו, כל שנה אנחנו קוראים זאת לא כדי שנשמע סיפורים **אלא כדי שכולנו נסיק מסקנות ונתחזק, ולא נפרוק את עול המצוות שיש בהר הבית, כי ההיפך הוא הנכון, זהו החסרון שיש לנו דורנו שהוא מביא עלינו צרות רבות מאויבנו בעוה"ר, כל זה לא היסטורי אלא גם אקטואלי.**

ולכן כאשר אנו רואים רבנים חשובים וראשי ישיבות עולים למקום אבותינו שבחברון, מתפללים שם במניין, נושאים דברים ומחזקים את המקום, ולא עושים חשבון נפש מה הערבים יגידו או ישתוללו, כי ארץ הקודש לעם הקודש, ואדרבה רק תפילות במקום זה יביאו רווח והצלה לעם ישראל, ולכן ק"ו גם הר הבית שתפילות במקום זה הם מביאים ויביאו רק ניסים ונפלאות ברוחניות ובגשמיות, עכשיו החובה המוטלת עלינו לחזק את הר הקודש, ע"י עליה של אוהבי ה' להר בית ה', ככל שנבוא יותר נושע יותר.

ודווקא בפרשיות אלו התורה מלמדת אותנו, שלא מהר הבית מגיעים פיגועים, ולא מרצון להקריב קרבנות מגיעים פיגועים, ולא מהתפילות של הר הבית... ולא... ולא... אלא בגלל שזה טבע הבהמות – המחבלים הללו, וכך כתוב בתורתנו: "והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו, ועל פני כל אחיו ישכון"... "והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צווארך"... (ע"ש ברש"י – שאם יעקב אינו מקיים את התורה והמצות אז תוכל להלחם בו), וכבר אמרו רבותינו "הלכה היא בידוע שעשיו שונה ליעקב", וזה טבעם של חיות אלו, ועוד אמרו רבותינו לא הנחש ממית אלא החטא ממית, וק"ו שלא קיום המצוה ממית, ולכן לא מי שעולה להר הבית מביא סכנות ופיגועים, אלא להיפך בגלל מצוות אלו הוא מונע פיגועים, כמו שאנחנו לא אומרים שמי שמגיע למערת המכפלה הוא מביא פיגועים ח"ו כך זה בדיוק בהר הבית, ואדרבה כל מי שילמד את דברי הנביאים בספר חגי הוא יגיע למסקנה אחת: הצרות והנזקים והייסורים והאויבים שיש לעם ישראל זה רק בגלל שאנחנו לא באים לבנות את בית המקדש, האם אנחנו מאמינים לדברי הנביאים או לדברי גורמי הביטחון הרחוקים מתורה ומצוות? **הנביא מסביר למה היה לנו הרבה צרות: "יען ביתי אשר הוא חרב ואתם רצים איש לביתו"** (חגי פ"א פ"ט). **וחז"ל אמרו רק נבואה שנצרכה לדורות נכתבה, לומר לנו במקום שנרוץ לבתינו עכשיו הזמן לרוץ לבנות ביהמ"ק לה', והרי אין טעות בחז"ל ודברי הנביא הם לדורות!!! הכל תלוי בנו. אם יש שאלות מותר לשאול זה לא עבירה? אבל ממש בקרוב יצא ספר 'אגרות עובדיה – המקדש בהר ציון" במהדו"ח שם לא תהיה שאלה ללא תשובה, כל הפוסקים פה אחד מודים ומסכימים לעליה להר הבית ולבניין ביהמ"ק ולהקרבת קרבנות בימינו, ואף לגדולי עולם שאסרו בעבר היום הכל מסודר לכו"ע, ולא נשאר אלא לעלות להר בית ה' וזריזים מקדימים למצוות... ואם ראית מצוה שמתרשלים בה עמוד והחזק בה ואתה נוטל...**

בתמונה: גדולי ישראל באים למערת המכפלה לשאת תפילה. כאשר אנו רואים רבנים חשובים וראשי ישיבות עולים למקום אבותינו שבחברון, מתפללים שם במניין, נושאים דברים ומחזקים את המקום, ולא עושים חשבון נפש מה הערבים יגידו או ישתוללו, כי ארץ הקודש לעם הקודש, ואדרבה רק תפילות במקום זה יביאו רווח והצלה לעם ישראל, ולכן ק"ו גם הר הבית שתפילות במקום זה הם מביאים ויביאו רק ניסים ונפלאות שמירה והגנה ברוחניות ובגשמיות, עכשיו החובה המוטלת עלינו לחזק את הר הקודש, ע"י עליה של אוהבי ה' להר בית ה', ככל שנבוא יותר נושע יותר. הכל תלוי בלב יהודי שאכפת לו מביתו של הקב"ה, קרבת ה' נמצאת בבית ה' !!!

למען תספר

מכתב שנתקבל במערכת

חובת ההשתדלות

"אין מלך בלא עם" לימדונו חכמינו, ועל אותו משקל, אין נבואה טובה יורדת משמים ללא כלי לקבלה. וכולנו מחכים ומייחלים לנבואת ה' לישעיה הנביא: "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים ונשא מגבעות... והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה'... כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלם". וכדי לזכות לקיום נבואה זו אנו צריכים להכין את עצמינו, להיות הבונים של בית גדול זה בהר שבחר ה'. שהרי כל נבואות והבטחות ה' הם לתת לנו אפשרות. והראיה לזה היא ממה שלמדנו לפני שבועיים שה' הבטיח לאברהם אבינו שגר יהיה זרעו, ואח"כ יצא ברכוש גדול. ובפועל כשיצאו, דרשו חז"ל על הפסוק "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים", שיצאו רק א' מחמשה, וי"א א' מחמישים, וי"א א' מחמש מאות. ונשאלת השאלה, היתכן שהרוב לא יצאו ומתו במכת חושך? והלא ה' הבטיח שדור רביעי ישובו הנה??

אלא למדנו מכאן, כי כשהשי"ת מבטיח שיוציא את עמ"י ממצרים, הכוונה שיהיה להם אפשרות לצאת. עבד בודד לא יכל לברוח ממצרים, וכאן ה' מבטיח שכל האומה תוכל לצאת, אבל תוכל לצאת אם תרצה. מי שלא ירצה, ימות במכת חושך ולא יצא, וכך כל ההבטחות. משיח לא יגיע ויעלה כל אחד לארץ בכח, ויקשור תכלת בציציות ללא אפשרות להתנגד, לא ולא!

קבוץ גלויות הכוונה שיש אפשרות לעלות, והבוחר יבחר. "ואתם תקובצו אחד אחד", כל אחד יבחר בעצמו, שהרי הבחירה בעולם הזה חייבת להיות. תכלת חוזר, הכוונה שישנו בעולם, והרוצה יזכה ויטיל, ומי שלא רוצה, ישאר לעולם ועד רק עם לבן, או עד שירצה. וכך ההבטחה הנבואית ש"נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים", הוא ג"כ שיהיה אפשרות חעמ"י לבנות בית לה', אך אם לא ירצו, זה לא יבנה. והנה ה' זיכה אותנו להיות מאלו שרוצים לבנות בית לה', ובזכותינו הוא יבנה. מי שירצה להצטרף, יהיה עם הבונים, יהיה חלק מהתגשמות הנבואה, ומי שלא ירצה להשתתף, יצפה בה מרחוק, וחבל. יעזור ה' שיתן לכולנו לב בשר, לב כוסף לקיום תרי"ג מצוותיו, ולא להסתפק בחצי מהמצוות בלבד, ונזכה לראות את הבית עומד על תילו.

עליתי ונושעתי

מאת הר' אליהו ה"ו

אברך יקר סיפר לי שתקופה ארוכה חיפש דירה בקומה נמוכה שתתאים לכל צרכיו ושיאהב אותה ולא מצא, והחליט לעלות להתפלל בהר הבית, וכשהתפלל שם ביקש על הדירה וגם ביקש שה' ייתן לו סימן שזה הדירה שמתאימה לו ושקיבל אותה בזכות התפילה בהר הבית, וממש כמה ימים אחרי הלך לראות איזה דירה, ואיך שנכנס לבית ממש ממול הכניסה ראה תמונה ענקית של בית המקדש! וישר הבין שזה הסימן משמים, ובאמת הדירה התאימה לו ביותר וחתמו חוזה, ובעזרת ה' בקרוב עתיד להכנס אליה, ואנחנו מאחלים לו כשם שזכה לעשות לכבוד בית ה' כך ה' יעשה לביתו ויזכה שתשרה שכינה בביתו תמיד אמן. (הפרטים שמורים במערכת)

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית לרחוץ כל גופו במים חמים, ולחפוף שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעיין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא רק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל הלכתית גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישועה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר.

להצלחה בכל העניינים: הרב דוד שרז וב"ב מטבריה, וכן אברכים ת"ח מירושלים ומהעיר 'מעלות' ו'בני ברק' ו'ביתר' אשדוד וקרית אתא ועוד, שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.

דרושים מחזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלונים שמודפסים במאות עותקים
בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387
ניתן להקדיש להצלחה לרפואה לזרעש"ק ולהבדיל לע"נ... ורבים ראו ישועה...

לקבלת העלונים, להפצה, הערות והארות ותרומות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

עיצוב: א.ו.י © A.O.Y
a0583229745@gmail.com

הר' דניאל הי"ז סיפור בעניני המקדש

איך זוכרים ומתקרבים אל הקב"ה בימינו

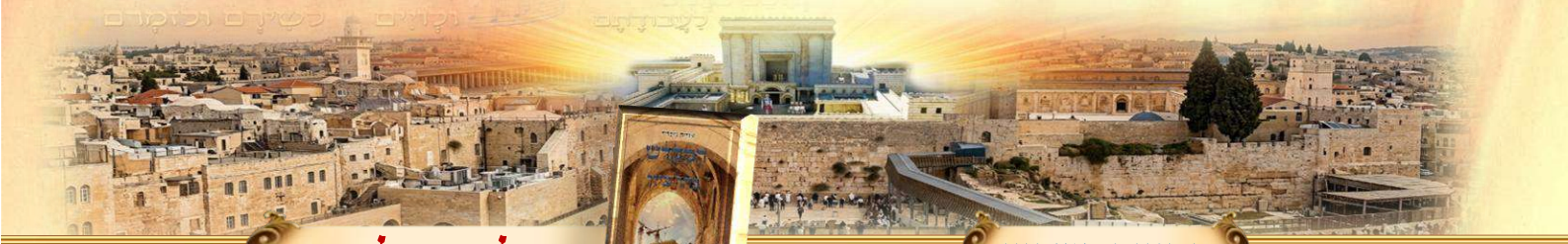
לפעמים, התוכניות שלנו נראות מושלמות על הנייר, אך המציאות בשטח מכתיבה קצב אחר לגמרי, זה מה שקרה לי ולרעייתי ביום שישי אחד, כשיצאנו לדרכנו מנתניה על מנת לשבות באשדוד, המסלול היה ידוע ומוכר: אוטובוס ראשון מנתניה לתל אביב, ומשם אוטובוס המשך לאשדוד, אלא שכבר בנקודת היציאה נתקלנו במכשול הראשון – האוטובוס שחיכינו לו חלף על פנינו מבלי לעצור, הדקות נקפו, והלחץ החל לתת את אותותיו, החשבון היה פשוט ומלחיץ: האוטובוס האחרון לאשדוד יוצא מהתחנה המרכזית בתל אביב בשעה ארבע בדיוק, כל עיכוב קטן הופך את ההגעה לגבולית עד בלתי אפשרית.

כשהגענו סוף סוף לתל אביב, השעה כבר הראתה 15:56. הלב דפק במתח, מולנו נגלה מחזה שגרם לנו לרצות לוותר מראש: תור ארוך ומפותל של אנשים הממתינים לבידוק הביטחוני בכניסה לתחנה, ידענו היטב: בידוק כזה לוקח לפחות עשר דקות, ובשעה 16:00 האוטובוס לאשדוד כבר יתרחק מהרציף, עמדנו בתור בתפילה חרישית לנס, כשלפתע נשמעה זעקתה של רעייתי: "היי! המזוודה! היא נשארה באוטובוס שהגענו איתו מנתניה!", בטרם הספקתי להגיב, היא פנתה בריצה חזרה אל עבר האוטובוס שנסע רחוק משם, נשארתי לבדי בתור, אובד עצות. השעה ארבע כבר חלפה, הבידוק התקדם בעצלתיים, ומחשבות ייאוש החלו לנקר בראשי, "בשביל מה אני ממשיך לעמוד בתור?" הרהרתי, "האוטובוס לאשדוד בוודאי כבר איננו, אולי עדיף לקחת מונית? אולי בכלל לחזור לנתניה ולנסות ארגן שבת מרגע לרגע?", פתאום, הטלפון מצלצל, זו רעייתי: "רוץ לרציף! האוטובוס מחכה רק לך!", התחלתי לרוץ בטירוף, וכשהגעתי לרציף, נעתקה נשימתי, האוטובוס עומד שם, רעייתי עומדת לידו עם המזוודה בידה, ומחכה לי, "איך זה ייתכן?" שאלתי, והיא סיפרה לי את שאירע:

"האוטובוס שבא מנתניה, לאחר שהוריד את הנוסעים המשיך בנסיעה בתוך התחנה המרכזית, אבל דרך כביש האוטובוסים, שבו כמובן אין בידוק שמעכב, כשניסיתי להגיע לאוטובוס מנתניה כדי לקחת את המזוודה, פשוט הלכתי לכיוון אליו הוא נסע עד שראיתי אותו חונה באחד הרציפים, רצתי אליו, הוצאתי את המזוודה מתא המטען, פתאום שמתי לב שממש לידו ניצב האוטובוס לאשדוד, הבנתי שזו ההזדמנות האחרונה, ניגשתי לנהג, סיפרתי לו שאני ואתה חייבים להגיע לשבת באשדוד, והוא – הסכים להמתין", באותו רגע, כשכולנו באוטובוס, צפה ועלה המסר המדהים של השבת הזו: כשהיינו בתור והסתכלנו על כמות האנשים, חשבנו שאנחנו בדרך להחמיץ את האוטובוס, כשגילינו ששכחנו את המזוודה, היינו בטוחים שזהו – הכל אבוד, חשבנו שלא מספיק שנפספס את האוטובוס, עכשיו גם איבדנו את המזוודה?", אך רק לאחר מעשה הבנו את גודל ההשגחה: לא היה זה "עיכוב" או "תקלה", דווקא בזכות אותה מזוודה שנשכחה, זכתה רעייתי להגיע לנהג, לעקוף את תור הבידוק, ולעכב את האוטובוס עבורנו.

איך זה נוגע אלינו

ניסיונות החיים עלולים להשכיח מן היהודי את הקב"ה, לפעמים נדמה לו שמשהו השתבש, כמו מזוודה שנעלמה, אוטובוס שברח או כל דבר אחר, בעולם מתוקן בית המקדש היה מזכיר בתמידות מי מנהל כאן את העסק, מי שמתבונן יראה איך בכל שלב בחיים מצווה התורה לבוא לבית ה' ולזכור את הבורא, במועדים, בהבכרת הפירות, בלידת בן ובת, כשיהודי חי במציאות כזו כשהוא מגיע למקום שבו גם הבהמה הגשמית עולה לריח ניחוח, שצריך ללכת יחפים כי האדמה החומרית היא קדושה, למקום שבו עשרה ניסים (ויותר) מתרחשים בתמידות, הוא זוכר תמיד גם אם הדרך מתפתלת, האוטובוס ברח והמזוודה נעלמה, הכול-ממנו יתברך. השיר המפורסם אומר "כל הדרכים, השבילים, הכבישים, השלטים, מובילים לירושלים", ניתן לומר במעין 'פראפרזה', שירושלים היא המובילה לכל הדרכים, השבילים, הכבישים והשלטים, כי כשאדם חוזר מבית המקדש הוא לוקח עמו לכל מאורעות חייו את הקב"ה. נכון להיום (עת כתיבת המאמר, אולי עד ההדפסה זה כבר ישתנה...) ביהמ"ק עוד חרב, אך את מעין אותה הארה ניתן לקבל ע"י עליה בטהרה להר-הבית, לבוא לירא ולראות ולשוב מלאים באמונה וקדושה, ובזכות זה נזכה בקרוב ממש לביהמ"ק השלישי בבניינו ותפארתו.

שאלת השאלות

הר' עובדיה י' הי"ו
מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

בשביל מה צריך לעלות להר הבית, איך לא פוחדים לעבוד על ספק איסור כרת?

האמת! זו שאלה שהיא קשה אבל גם יפה מאוד, הרי מצד אחד נראה שיש צדק בשאלה, בשביל מה באמת צריך להיכנס לכל הספיקות, הרי אפילו אם נאמר שיש הרבה תלמידי חכמים ופוסקים שבדקו (אני מדגיש "בדקו" כי מי שלא בדק ואומר כל הזמן אסור! אסור! כיצד אפשר לקבל דבריו בכלל? אם יבוא אחד ויאמר פסקי הלכה בחשמל אבל הוא מעולם לא בדק מה זה חשמל וכיצד זה עובד, האם אתה תקבל ממנו? פשוט שלא, וא"כ למה בהר הבית כן??? לכן מי שלא בדק היום מה קורה בהר הבית כיצד הוא יכול לפסוק בעניין זה? והדברים פשוטים.) **את העניין והסכימו שיש לעלות להר הבית, הרי יש שאוסרים זאת, וא"כ גם אם אתה מקיים מצוות דאורייתא כשאתה עולה להר הבית, אבל אחרי הכל מי צריך קיום מצוות כאלו כשיש חשש כרת? האם לא עדיף להתרחק מהמקום הזה בגלל שאפשר להיכשל?**

אבל קודם כל צריך להבין שאין דבר כזה בתורה זה ספק וזה ספק וכו' וסוגרים את הנושא, והרי בכל דבר שאנחנו לומדים יש מחלוקות ויש ספיקות אבל אנחנו בודקים ומבררים ומתייעצים עם חכמים יותר, וכמובן בודקים את המציאות כל הזמן, גם אם לפני כמה שנים מי שהיה מדליק אור היה עובר איסור דאו' זה בגלל שהיה שם חוט להט וזה היה דאו', אבל היום הרבה כבר מסכימים שזה דרבנן, לא בגלל שכולם טעו ח"ו אלא בגלל שהמציאות שונה לחלוטין והיום זה רק מנורות לד, אבל בוודאי שאם במקום ללמוד את הסוגיה נבוא לומר יש ספיקות ולסגור את הספרים זו לא דרך התורה, זה דרך הרשעים כדלקמן:

גם בפרשת השבוע יעקב ביקש מעשו שימכור לו את הבכורה, ועשו אמר ליעקב "הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה", פירש שם רש"י "אמר עשו מה טיבה של עבודה זו, אמר לו כמה אזהרות ועונשין ומיתות תלויין בה, כאותה ששנינו אלו הן שבמיתה שתויי יין ופרועי ראש, אמר (עשו) אני נולך למות על ידה, א"כ מה חפץ לי בה" עכ"ל.

ורואים מרש"י שרק עשו חושב על דיני התורה שיש בה עונשין ומיתות וכו' על מי שלא נזהר, ואם אולי אפשר להיכשל כשמקיימים מצוות אז צריך לברוח מהמצוות... תן להיות חופשי... לא מצוות ולא מוות... ככה חושבים אלו שהם עשיו ושאר תלמידיו, אבל יעקב אבינו רדף אחרי הבכורה, כי אנחנו לומדים ומקיימים את רצון ה', ולא נתנה תורה למלאכי השרת, ואם הקב"ה ציוה ללמוד על מקום המקדש ולבוא לשם לקיים מצוותיו גם היום אפי' שביהמ"ק בחורבנו, וא"כ שרצון הקב"ה זה ללמוד ולעשות ולעשות הכל בכדי להזהר, אבל לא לומר ספק ספק... ובכך לברוח מהמצוות שציוונו, לכן עלינו ללמוד ולעיין ובסוף גם לראות שאין שום ספיקות בעליה להר הבית, ובספר 'אגרות עובדיה – המקדש בהר ציון' הבאנו עשרות רבות ראיות ומקורות בכל סוגיות אלו, ויחד עם זה הוכחנו כנגד כל הטענות והחששות במציאות ברורה ביותר! אבל אנחנו גם חייבים את התרומה האחרונה בשביל להוציא את הספר, קח גם אתה זכות בשותפות לדבר גדול זה, צלצל עכשיו ותרום, והעושה למען בית ה' יראה בוודאי ישועות בכל העניינים, אמן.

בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר בית ה' (בזריזות) לאחר טבילה במקווה.
למעוניינים מנתיבות: 054-8406387
למעוניינים מבני ברק: 055-6764266

תמונות השבוע

את זה ראה הנביא חגי ואמר "העת לכם לשבת בביתכם ספונים והבית הזה חרב" (חגי פ"א פ"ד) !?? לבנות בנייני פאר ובתים לרוב אנחנו יכולים, אבל לבנות בית מקדש לה' אלקינו אנחנו לא יכולים!?? אמרו חז"ל בגמ' במגילה (י"ד ע"א) נבואה שנצרכה לדורות נכתבה ושלא נצרכה לדורות לא נכתבה, וא"כ אם זה כתוב בנביא זה אומר לנו משהו... רבים כבר מאמינים שהעיכוב בבניית המקדש הוא פוליטי בלבד, הממשלות לדורותיהן מתוך פחד שוא הטילו הגבלות קשות על יהודים בהר הבית, מי שקצת חכם רואה שהשלטון עושה הכל כדי להנמיך את התשוקה לבית מקדשינו ולהשאיר את ההר בידי אויבים ומחבלים ושועלים מידי יום, אך ההיסטוריה הוכיחה פעם אחר פעם חוק בל יעבור: הדרג המדיני אינו מוביל מציאות אמיתית אלא הוא רואה ציבור, כאשר הממשלה רואה קבוצה קטנה ומבודדת של פעילים, קל לה להתעלם, לסגור את ההר או להצר את צעדיהם, אך כאשר הזרם הופך לנהר כמו בשנים האחרונות, והמוני בית ישראל – מכל הגוונים והמגזרים – מתחילים לנהור להר הבית, המשוואה משתנה לחלוטין. אשרי מי ששותף להשיב את השכינה למקומה, אל תאמר לא ידעתי או לא שמעתי!!!

ספר אגרות עובדיה
"המקדש בהר ציון"
כ 500 עמודים מאוירים מאות מכתבים ותמונות חדשות ונדירות
הספר כבר מוכן להדפסה אבל חייב את התמיכה שלכם, הספר שמקיף את סוגיית העליה להר הבית, כל הראיות על חובת בנין בית המקדש, למה אין רבנים שמפרסמים בפומבי בכל עניינים אלו? מי הרב שתלה שלטים לא לעלות להר הבית והוא בעצמו היה עולה? כל הראיות על מיקומו של בית המקדש במדוייק. פתרון כל הטענות החששות והספיקות שקיימות בימינו סביב הקרבת הקרבנות, ופרה אדומה, ובניית מזבח בימינו, מי הם גדו"י שתמכו בהקרבת קרבנות בימינו, מכתבים נדירים על התומכים בהקרבת קרבנות בימינו כולל מאת דיינים ואף מהראשל"צ הגרי"צ יוסף שליט"א, מה השיב מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל על מי שטען שאין להקריב קרבנות בימינו... הספר משולב במאות תמונות מעל הר הבית ומתחת הר הבית, תמונות ותיעודים שלא מפורסמים, ועוד אלפי דברים נדירים, כל זה ממתין לכמה תומכים כדי להפיץ את האור בעולם.
בתרומה של: 360 ₪
להוצאת הספרים יזכה גם בזכות עצומה, וגם בספר שיניע אליכם עד הבית, הזדמנות שאסור לפספס
להזמנות חייג עכשיו לפ"ל או למייל:
a0583229745@gmail.

עיצוב: A.O.Y ©
a0583229745@gmail.com